

Парі короля Едгара

Поле для посиданків тягнеться до краю лісу, перебуваючи в тіні високих веж замку. Трибуни, що його оточують, уже заповнені.

Селяни, красиві дами й поважні сеньйори чекають довкола тронів, що стоять один навпроти одного з обох боків огорожі. Королі Едгар і Філібер кинули виклик один одному. Вони уклали парі, що при

дворі кожного є найхоробріші лицарі, і тепер усім не терпиться дізнатися, хто ж із них двох виграє.

— Мій син найкращий! — кричить король Філібер, правитель сусіднього королівства.

— Ні, це мій син найкращий! — відповідає король Едгар, батько Мірті.

Король Філібер, який настільки ж худий, наскільки король Едгар пузатий, вибухає реготом:

— Ага, точно! У тебе немає сина, Едгаре.

Король Едгар супить брови.

— Ах, — бурмоче він собі під ніс. — Я забув про цю деталь...

Мірті, що сидить поруч із батьком, підскакує; її обличчя яскраво-червоне.

— Але в нього є дехто навіть кращий: дочка! — вигукує вона. — І я буду ліпшою лицаркою, ніж Нестор!

Вона показує язик королю-сусіду та його нащадку — кремезному хлопцю з носом-картоплею та злими очима.

— Але ти лише маленька принцеса, моя люба! — заперечує батько.

Він обводить рукою поле перед ними, де все вже готове для кінних перегонів, змагань зі стрільби з лука й кидання стовбурів дерев.

— Ти ніколи не зможеш перемогти жодного з тих, хто змагатиметься тут.

— Звісно, що зможу! — набурмосившись, вигукує Мірті.

— Нехай покличуть моїх найкращих лицарів! — наказує король, не звертаючи уваги на свою дочку.

У центрі трибуни відчиняються двері. Четверо чоловіків у блискучих латах і шоломах, оздоблених пір'ям, виходять... пішки.

— Але... де ваші коні? — непокоїться король Едгар.